

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21259/2022
22.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Васовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Дејан Драгић, адвокат из ... и Димитрије Милић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6369/20 од 24.08.2022. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6369/20 од 24.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6266/19 од 03.08.2020. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати 75.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом на наведени износ по каматној стопи прописаној Законом о затезној камати, обрачунатом простом методом од 23.01.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 454.374,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6369/20 од 24.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати 75.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на 75.000 евра исплати законску затезну камату од 23.01.2017. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији, с обзиром да правило о оцени доказа из члана 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом се примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси после расправе одржане пред тим судом. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су били у дугогодишњим пријатељским односима. Тужилац је туженом у јулу 2008. године позајмио 25.000 евра без камате и у августу 2008. године 50.000 евра без камате. Странке нису сачиниле уговор нити потврду о примопредаји новца због поверења које тужилац има према туженом. Тужени није вратио примљени зајам (након уговореног рока).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом члана 277., 395, 557 и 562 став 1. Закона о облигационим односима, обавезали туженог да тужиоцу врати позајмљени износ од 75.000 евра у динарској противвредности са каматом.

Ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 557. Закона о облигационим односима - ЗОО прописано је да се уговором о зајму зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. став 1. истог Закона зајмодавац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари исте врсте и квалитета.

У конкретном случају, странке су закључиле усмени уговор о зајму са уговореним роком враћања у смислу члана 557 и 562 став 1. ЗОО и тужени је као дужник пао у доцњу услед невраћања позајмљеног износа тужиоцу у уговореном року (који је истекао пре подношења тужбе). Код таквог стања, правилно су нижестепени судови обавезали туженог на повраћај позајмљеног износа са затезном каматом од подношења тужбе до исплате применом члана 277. у вези члана 324. ЗОО, крећући се у оквиру граница постављеног тужбеног захтева.

Правилно је примењен и члан 395 ЗОО, на враћање позајмљеног износа (главног дуга) са припадајућом каматом, јер је у питању девизно потраживање. Према члану 395. ЗОО, ако новчана обавеза гласи на плаћање у страниј валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе (валутне обавезе). Конверзија главног дуга и камате може се, с тога, вршити само у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на

дан исплате. Стога, како правилно закључује и другостепени суд, тужилац као поверилац новчаног потраживања у еврима, у смислу члана 395. ЗОО, имао право да захтева од туженог исплату дугованог, као и припадајућу камату, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

Остали наводи ревизије су оцењени као неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ставри.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци .

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић